treball

setmanal

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 450 Barcelona, 11 d'octubre de 1976 Preu, 10 pessetes

EN L'ANIVERSARI DE L'ASSASSINAT D'EN COMPANYS

El dia 15 d'aquest mes farà 36 anys que va ser afusellat, a Montjuïc, Lluís Companys i Jover, president de la Generalitat de Catalunya. Amb motiu de l'aniversari del seu assassinat pels franquistes, retem l'homenatge que es mereix qui va saber viure i morir fidel al seu poble i als seus ideals.

editorial

CONTRA VIOLÈNCIA, DEMOCRÀCIA

Més de quaranta morts és, fins ara, el preu sagnant de la reforma dels governs d'Arias i de Suárez. Les darreres setmanes, la violència i el terrorisme han travessat Espanya. Primer, l'assassinat de José Ma. Zavala al País Basc; després la mort a trets , a Tenerife, d'un estudiant que la policia -diu- confongué amb "El Rubio"; més tard, l'assassinat de Carlos González a Madrid, víctima d'un escamot d'extrema dreta, i, finalment, els tràgics resultats de l'atemptat contra el president de la Diputació de Guipúscoa i els seus quatre acompanyants.

El nostre poble se sent legítimament preocupat per aquests fets i per d'altres igualment violents: els trets, les pallisses, les amanaces a persones i entitats, fets, tots ells, la responsabilitat dels quals cal atribuir als "ultres", que gaudeixen de la tolerància i la protecció oficials.

Són els "ultres", i no l'oposició democràtica, els responsables directes de gairebé tots els fets violents que s'han produït darrerament al nostre país. Fins i tot és legítim dubtar de les versions oficials que atribueixen a un sector d'ETA l'assassinat del senyor Araluce. I més quan la major part de les persones implicades en l'atemptat del carrer Correo de Madrid, ara fa dos anys, han estat recentment alliberades de tota responsabilitat, malgrat les "proves evidents" que la *Dirección General de Seguridad* presentà aleshores amb inusitada espectacularitat.

Són els "ultres" els responsables i són ells els qui -portadors de pistoles, cadenes i barres de ferro- han desfermat el terror als carrers de Sant Sebastià. Són ells els qui, utilitzant com a pretext la pròpia violència, apellen als sectors pretorians de l'Exèrcit, incitant-los a prendre en les seves mans el poder i liquidar, en un nou bany de sang, "la insolència" del poble i "la traició" del govern reformista i dels qui li donen suport. Són els qui preparen la *marcha sobre Madrid* el dia 20 de novembre, els qui anuncien impunement des de la premsa la seva decisió d'assassinar Santiago Carrillo quan torni legalment a Espanya...

Els comunistes hem repetit moltes vegades la nostra condemna a la violència indiscriminada. Ho fem un cop més. I ho fem sense pal.liatius, qualssevol que siguin els seus autors. Però, en denunciar aquests, denunciem també una política que no solament fa possible sinó que comporta necessàriament la violència: la política del govern Suárez. Perquè la política del govern -que promet llibertats retallades i atorgades i dóna repressió- retarda irresponsablement la solució dels problemes del país i aquest retard és una via que porta directament a crispacions i impaciències, a tensions i enfrontaments, al caos i a la destrucció de la convivència cívica.

El govern, per evitar eleccions autèntiques lliures, pretén imposar les seves eleccions; per evitar la democràcia, tot i omplint-se la boca amb promeses democràtiques, pretén legitimar la monarquia autoritària substitutiva de la dictadura franquista. Aquesta política és, de fat, una provocació. I

(passa a la pàgina 2)

democràcia sense exclusions

L'arbitrària discrecionalitat del governador civil de Barcelona ha impedit que el nostre Partit fes públics els resultats dels treballs del darrer Ple del Comitè Central en presència de nombrosos quadres i militants, de personalitats polítiques representants d'altres forces democràtiques i de la premsa. Es a dir, ens ha impedit de marcar una nova fita en el procés de sortida a la llum i d'abandó d'una clandestinitat que estem decidits a rebutjar.

Davant de la decisió governativa, que ens va ésser comunicada de forma oficiosa però comminatòria, la direcció del Partit va reaccionar, defugint la provocació, amb una enèrgica nota que transcriuim:

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, davant la decisió del governador civil de Barcelona d'impedir per tots els mirjans al seu abast l'acte de presentació de la reunió del Comitè Central del Partit, celebrada els dies 24, 25 i 26 de setembre, expressa la més enèrgica protesta per aquesta actitud governativa, que posa en contradicció la pràctica repressiva del govern reformista de Suárez amb les seves promeses, i que constitueix una prova més de la voluntat dels actuals governants de discriminar clarament els comunistes.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en veure's obligat a suspendre la celebració de l'acte, reafirma la seva decisió d'avançar en la sortida a la llum pública a tots els nivells i, concretament, en l'explicació dels acords presos en el Ple del Comitè Central.

editorial *(continuació)*

CONTRA VIOLÈNCIA, DEMOCRÀCIA

més encara quan, lluny de resoldre problemes com els que planteja una situació econòmica de crisi, pren sobre les seves espatlles la responsabilitat d'enfrontar el conjunt del poble i les masses treballadores amb mesures com les aprovades al darrer *Consejo de Ministros*: La congelació dels convenis col·lectius, la llum verda a l'acomiadament lliure i als contractes de treball eventuals, que tenen la barra de presentar com expressió de la voluntat del govern de lluitar contra l'atur, la puja del preu de l'electricitat, són objectivament una invitació a l'exasperació de les masses. Aquestes mesures, que no resoldran la crisi econòmica perquè la solució d'aquesta crisi exigeix prèviament canvis polítics, faran particularment tensa i difícil la situació general del país en uns moments en què calen solucions de distensió.

Però no és aquest el propòsit del govern. Ho proven les detencions i processaments, la prohibició d'actes públics i manifestacions, la brutalitat de la força pública contra pacífics manifestants. I, sobretot, l'estat d'excepció no declarat que pateix de manera dramàtica el poble d'Euskadi: els escorcolls massius, els centenars de detencions, la presència angoixant de la policia a les places i als carrers, que cal denunciar vigorosament.

Tot això expressa els límits de la voluntat reformista del govern: en el fons, no es tracta de fer les reformes que Espanya necessita sinó de consolidar les institucions heretades del franquisme. El mateix Suárez ho explicà clarament divendres al *Consejo Nacional: "Queremos la reforma para consolidar las instituciones."* Es allò mateix que deia Arias Navarro: *"Sólo se reforma lo que se quiere conservar."*

No, aquest no és camí. Ho repetim de nou: no hi ha altra solució per als problemes d'Espanya que la negociació urgent de la ruptura que porti a la formació d'un govern d'ampli consens democràtic a nivell d'Estat, un govern que amplií l'amnistia a la totalitat dels presos i exiliats polítics, que estableixi les llibertats polítiques sense exclusions, que garanteixi la constitució de governs provisionals a Catalunya, Euskadi i Galícia, que convoqui eleccions a Corts Constituents. ¿Es això possible? Ho és a condició de culminar amb urgència el procés d'articulació de l'oposició de tot l'estat espanyol. Ho és si la negociació és imposada per la mobilització de l'opinió pública.

Els acords de la comissió d'enllaç de les instàncies unitàries reunides a València, així com la resposta exemplar, pel seu caràcter massiu i responsable, als assassinats d'Euskadi, Tenerife i Madrid assenyalen el camí.

Si l'oposició unida aconsegueix èxits en aquesta acció política, el govern es veurà obligat a negociar la democràcia, o bé s'ensorrarà i serà substituït per un altre govern que estableixi negociacions efectives.

Si no ho aconsegueix, el reformisme del govern portarà el país a un carreró sense sortida, a una situació extremadament greu que farà naufragar les possibilitats de reconciliació.

Els pobles d'Espanya volen la reconciliació i no la violència. Però la reconciliació exigeix les llibertats democràtiques i nacionals. Si el camí de les llibertats es trenqués, les forces democràtiques no tindrien altra opció que sacrificar la reconciliació a la democràcia.

I no exagerem ni amenacem ningú. Subratllem novament: contra reforma, ruptura; contra violència, democràcia.

☆ ☆ ☆

SALVEM CATALUNYA PER A LA DEMOCRÀCIA!

La Junta de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona ha presentat un projecte de manifest conegut pel seu enunciat: *"Salvem Barcelona per a la democràcia"*. El projecte defensa la recuperació de les comarques, reivindica ajuntaments democràtics, demana la reinstauració de l'Estatut de 1932 i les seves institucions i exigeix l'acabament de la corrupció.

La campanya de les Associacions de Veïns de Barcelona, que comença amb aquest manifest, entra plenament en el marc de la campanya *"Salvem Catalunya per a la democràcia"* llençada per l'Assemblea de Catalunya, que cal impulsar i desenvolupar arreu com a part de la mobilització ciutadana a barris i pobles per les reivindicacions populars i per ajuntaments democràtics.

Els dèficits en l'ensenyament i la sanitat, que s'agreujen cada cop més; la pol·lució dels rius i el deteriorament del medi ambient; el desviament del Llobregat i l'ampliació del port de Barcelona, que amenacen amb deixar sense aigua potable les poblacions riberenques; el projecte de construcció de noves centrals nuclears a la "província" de Tarragona, etc., tot això fa necessària i urgent la més àmplia mobilització de les masses, mobilització que s'integra en el combat general per la ruptura.

el "paquet" de mesures econòmiques

UNA PROVOCACIÓ

El govern acaba d'aprovar un reial decret sobre mesures econòmiques, decret que, en el moment que escrivim, no ha estat encara publicat al B.O.E.

Tot i que deixem per al proper número de "Treball" l'avaluació d'aquestes mesures, volem subratllar-ne dues particularment importants. La primera d'elles és la pràctica congelació dels convenis col·lectius. El simple enunciat de la disposició governamental no permet de preveure exactament quina serà la dimensió dels seus efectes, però sí permet d'assenyalar que aquesta mesura equival, de fet, a una doble congelació: la congelació salarial i la congelació de la capacitat de negociar.

Congelació salarial perquè l'increment dels sous no podrà ultrapassar l'índex oficial del cost de la vida (que tothom sap que no té res a veure amb l'índex real) i congelació de la capacitat de negociació perquè, en limitar-se el temps d'aquesta i posar-se un sostre a les reivindicacions, els patrons poden negar-se a cap acord i, aleshores, aplicar una simple readaptació periòdica dels salaris al mateix índex oficial. I tot això, al mateix temps que s'autoritzen augments en el preu de l'electricitat que repercutiran inevitablement en els preus dels serveis i dels béns de consum, els més importants dels quals el govern pretén de mantenir congelats... durant dos mesos!

La segona mesura a la qual ens referíem és la suspensió durant un any de l'article 35 de la Llei de Relacions Laborals i l'autorització per contractar treballadors amb caràcter eventual. Això comporta, en la pràctica, la llum verda al lliure acomiadament i a la possibilitat de reduccions de plantilles sense necessitat d'expedients de crisi.

En un moment que la xifra de parats s'acosta al milió i quan el problema capdal és la necessitat de crear nous llocs de treball, aquesta mesura del govern constitueix una provocació particularment dramàtica. A la qual, n'estem segurs, els treballadors sabran fer front amb la seva lluita, que haurà de comptar amb el suport de tot el poble.

J. B.

REFORMA O RUPTURA?

CATALUNYA COM A PRETEXT

El contenciós que ha esclatat, darrerament, dins els organismes unitaris de Catalunya no gira, com voldrien fer creure alguns partits, al voltant de la qüestió nacional. Els maximalismes esgrimits en aquest sentit pels partits del "no", pels qui han bloquejat la participació del Consell de Forces Polítiques a les reunions autoconvocades de Madrid i València, pels qui defensen la tesi que Catalunya ha de negociar directament amb el govern a través del president de la Generalitat, són la cortina de fum que amaga altres intencions. L'actitud política d'aquests partits -i, en particular, dels qui es van despatxar la setmana passada amb un atac en regla contra l'Assemblea de Catalunya: PSC (ex-Reagrupament), Esquerra Democràtica i Esquerra Republicana- desmenteix, diàriament, la pretesa puresa nacionalista i expressa divergències molt més profundes sobre *què* correspon pactar i *amb qui* correspon seure a la taula de negociacions.

¿On és el pretès nacionalisme dels qui qualifiquen d'"espanyoles" les convocatòries de Madrid i València mentre perden l'oremus per anar a Castellana, 3, a parlar amb en Suárez? ¿Es que el president del govern, l'home de les declaracions a "Paris Match", ofereix més garanties per a Catalunya que "Coordinación Democrática" i les altres instàncies unitàries de l'Estat espanyol? Els acords de la reunió de València, fets públics per la comissió d'enllaç demostren rotundament el contrari i des fan, com deia un comentarista del "Diario de Barcelona", els pretextos nacionalistes. En "l'alternativa per la democràcia" aprovada a València s'expressa, sense confusions de cap mena, la necessitat que *"siguin restablerts provisionalment, per als casos específics de Catalunya, Euskadi i Galícia, els principis i institucions configurats en llurs estatuts aprovats o plebiscitats i que siguin formats els respectius governs d'autonomia"*. En una línia d'immensa coincidència amb el que l'oposició catalana reivindica des de fa temps i el poble de Catalunya exigeix des de fa més temps encara: *llibertat, amnistia i estatut d'autonomia.*

¿On rau la preocupació per Catalunya dels qui renuncien a coordinar la lluita del poble català amb la de la resta dels pobles d'Espanya i s'alien amb en Camuñas o amb en García López que no són, precisament, dos exemples de comprensió de la qüestió catalana? Dels qui barren el pas a l'acord de totes les instàncies unitàries espanyoles? Dels qui, com Desclot, reclamen un estatut per al País Valencià i "s'obliden" cada cop més de parlar de l'Estatut de 1932? Dels qui encara no han denunciat la proposta de "Consell Regional" feta per la *Comisión para el Régimen Especial de Cataluña?* Dels qui expressen darrerament la tesi que una "simple derogació" del decret de 1938 retornaria la Generalitat a Catalunya? No. Els qui estan defensant el "nosaltres sols", els qui volen fer creure en la possibilitat d'un restabliment de les institucions sense que la democràcia sigui un fet arreu de l'Estat, els qui creuen, o volen fer creure, que la recuperació de la Generalitat resultarà d'una negociació separada amb el govern s'equivoquen o estan enganyant el poble.

El que cal és negociar amb els poders fàctics -previ l'acord de totes les instàncies unitàries existents a nivell d'Estat- la formació d'un govern "d'ampli consens democràtic". Impedir la culminació d'aquest procés, siguin els que siguin els pretextos per fer-ho, porta a negociar la reforma i no la ruptura. Porta a unes "eleccions" sense llibertats i no a les llibertats necessàries per a unes eleccions autèntiques, condueix a una "Generalitat" sense l'Estatut i no a l'Estatut de 1932 que contempla l'autogovern de la Generalitat.

La situació és greu i la responsabilitat dels qui alimenten les il.lusions reformistes és gran. La "democràcia" que promet en Suárez, en veu baixa, a determinats sectors de l'oposició, és una promesa demagògica. Perquè és impossible que Catalunya recobri les seves llibertats polítiques i nacionals sense protagonisme popular. Com ho és que la democràcia comenci a l'Ebre mentre no sigui un fet també a la resta de l'Estat.

El que sí és possible és que un sector de l'oposició catalana, atret per la perspectiva de marginar el poble del procés democràtic, pensi en el suport a la reforma, sense confessar-ho. Com ha passat sempre, històricament, en els moments decisius per a Catalunya. Però mai, i ara menys que mai, aquesta circumstància no ha resultat beneficiosa per als autèntics interessos de Catalunya, per a la llibertat i l'autonomia. I, sempre, els partits que han caigut en el parany han caigut després en l'oblit de les masses populars catalanes. Aquest fet hauria de fer reflexionar els qui volen estar presents en el futur de la vida política catalana. Algunes veus del "no", que s'han destanciat de les posicions més intransigents de l'Ex-Reagrupament, semblen haver-ne pres consciència.

A.C.

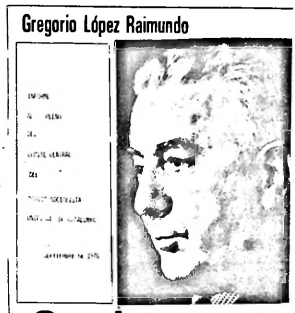

Reproducció de la portada de l'opuscle que conté l'edició en castellà de l'informe del C.E., presentat pel company López Raimundo, al recent Ple del C.C. del PSUC.

EXPOSICIÓ HOMENATGE A ALBERTI

"Tots els qui participem en l'exposició entenem el nostre compromís com un acte de solidaritat i homenatge a la figura del poeta que, en aquest moment, representa la de tants altres que, com ell, es veuen obligats a viure i a crear lluny de la seva terra. Un cop més se'ns imposa, així, l'exigència de l'amnistia sense exclusions."

Més de dos-cents artistes de tot Espanya han estat presents a l'exposició-homenatge al poeta comunista, presentada a set galeries d'art barcelonines. Entre d'altres podem citar Miró, Tàpies, Guinovart, Genovès, Kaideda, Saura, Viladecans, Clavé, Esther Boix, Ràfols Casamada, Maria Girona,...

Els organitzadors han editat un catàleg amb la reproducció en colors de totes les obres presentades. Mil d'aquests catàlegs, numerats i signats personalment per l'Alberti, s'han venut a mil pessetes i els restants a dues-centes. La qual cosa ha fet que una iniciativa d'innegable contingut polític i cultural hagi tingut una projecció econòmica notable, a la qual han contribuït les galeries d'art que han allotjat l'exposició.

Una exposició exemplar per a un poeta exemplar.

LA VAGA DEL METALL A SABADELL

La vaga del metall de Sabadell i comarca s'ha produït davant del tancament de la patronal a negociar cap tipus de millora pel conveni comarcal del ram. Els treballadors, amb la seva lluita, han defensat una plataforma reivindicativa que ha estat rebaixada diverses vegades en un intent de no trencar les negociacions i poder arribar a algun acord, per mínim que fos. Al contrari, el gruix de la patronal, intransigent, no ha acceptat en cap moment el pont de diàleg que se li oferia.

Des de primera hora els treballadors han topat amb les dificultats pròpies de la manca de llibertats. S'han produït les mateixes situacions, les mateixes accions, que durant els anys més negres del franquisme. La dialèctica dels fets ha superat un cop més la de les paraules: pels treballadors, pel poble de Sabadell, no hi ha altra cosa que pur continuisme.

Les portes del sindicat s'han tancat novament i els treballadors han hagut de fer les seves assemblees al carrer i a les esglésies. La CNS ha estat un zero a l'esquerra, i d'aquesta manera ha confirmat la seva defunció. No obstant això, la majoria d'enllaços i jurats s'han situat al capdavant de la lluita i han demostrat la seva representativitat real, raó per la qual foren elegits.

Sabadell s'ha vist invadit per les forces de la guàrdia civil i la policia armada que, a partir del dia 6, s'han dedicat a impedir qualsevol assemblea o concentració, dispersant-les de forma violenta, com també els més petits grups de treballadors que trobaven pel carrer. Algunes persones han estat ferides i d'altres detingudes.

La vaga ha estat exemplar en molts aspectes. Hi han participat uns 17.000 treballadors dels 21.000 que té el ram a tota la zona. El nombre d'assemblees ha estat molt gran, des de l'assemblea de càrrecs sindicals que va elegir la comissió deliberadora, fins a les assemblees que es feien cada matí a les 14 zones territorials establertes per a una millor participació, passant per les d'empresa i l'assemblea general a l'església de Can Oriac. Aquest procés assembleari ha estat tallat en sec per l'acció violenta de la policia.

Cal dir que els treballadors han demostrat una gran capacitat de combat. Han tret la vaga al carrer i han aconseguit que el poble se la faci seva. Hi ha hagut la solidaritat del tèxtil i ram de l'aigua amb una vaga del 60 per cent de les empreses, com també de 10 grans empreses de la química. Unes 3.000 dones de metal.lúrgics han fet gestions, infructuoses, prop del governador de Barcelona. Una delegació de vaguistes es va desplaçar a Madrid i va intentar, sense aconseguir-ho, entrevistar-se amb el ministre de Relacions Sindicals i amb el de Treball. La sanitat i la banca han fet assemblees. Han parat forners i escombriaires i han tancat comerços. A Can Oriac va tenir lloc un festival artístic en el qual participaren quinze mil persones. Taules on es demanava solidaritat foren situades a diferents barris. La caixa de resistència ha recollit prop de dos milions de pessetes. La majoria de metal.lúrgics han retirat els seus estalvis de la Caixa de Sabadell, de la qual són accionistes els principals patrons del metall.

Tota aquesta activitat està topant amb la intransigència de la patronal i del Govern. El "lock-out" per part de més de 240 empreses troba el seu complement en la indiferència oficial davant els requeriments dels treballadors i, sobretot, en la brutal actuació de la força pública.

Bona part dels amos i el Govern estan fent d'aquesta vaga una qüestió de principis. Es tracta, per a ells, de sentar les bases de la "sortida" de la crisi: la congelació salarial. Es tracta de no recular un milímetre. Es possible que això s'aconsegueixi a Sabadell i que els treballadors no assoleixin la poca cosa que demanen, però aquesta intransigència del Govern i els patrons més ultres té un preu: fer cada cop més evident la necessitat de la ruptura democràtica i sindical. I aquesta sí que és una batalla que, passi el que passi a Sabadell, els intransigents tenen perduda.

Però, mentrestant, allò que és més urgent és l'expressió de solidaritat política i material dels treballadors i del poble de Catalunya amb els treballadors sabadellencs en vaga. Com han fet ja els obrers de SEAT, que han recollit més de 400.000 pessetes. Aquesta és, ara, insistim, la tasca principal que planteja, als comunistes i als demòcrates en general, la vaga de Sabadell.

Una vaga que, en tancar-se aquest número de "Treball", ha entrat ja en la cinquena setmana.

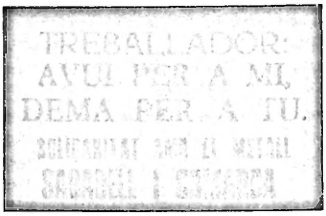

Un dels molts adhesius que aquests dies s'han pogut veure per Sabadell i poblacions properes.

carta oberta a l'empresariat del metall

Amb aquest títol, el Comitè Local de Sabadell del PSUC ha publicat un document adreçat als empresaris, del qual transcrivim alguns fragments:

"A les justes aspiracions dels treballadors el Centre Metal.lúrgic respon que els costos no permeten accedir a les seves peticions de millores econòmiques, i els empresaris responen enèrgicament a les accions dels treballadors declarant-los el "lock-out".

"Però no augmenten també els costos la Seguretat Social, l'IRTP, l'ITE, els interessos dels crèdits, etc.? No fa perillar el normal desenvolupament de l'activitat empresarial la política discriminatòria del Govern bis a bis de les multinacionals, el gran capital monopolista, etc., i ara últimament la política creditícia bancària?"

"Certament, resulta molt més fàcil, avui per avui, respondre dràsticament als treballadors que no pas al Govern. Però que això sigui així no vol dir, en absolut, que es resolgui la crisi econòmica i molt menys la política.

"El conflicte del metall no es pot contemplar aïlladament sinó en el marc d'una profunda crisi econòmica, i sobretot política, del nostre país.(...) El Centre Metal.lúrgic traeix els interessos de la majoria dels empresaris, dels treballadors i de Sabadell, si no pren consciència que les mesures enèrgiques i urgents cal adoptar-les no contra els treballadors, sinó contra un govern feixista que només beneficia quatre privilegiats."

El document acaba proposant restablir les negociacions i que el Centre Metal.lúrgic i tots els empresaris conscients s'incorporin "a l'alternativa democràtica al nostre país: L'Assemblea Democràtica de Sabadell, l'Assemblea de Catalunya".

UNA PERSPECTIVA IMMEDIATA

EL CONGRÉS NACIONAL DE LES CC. OO. DE CATALUNYA

Sindicat de nou tipus, assembleari, on puguin participar tots els treballadors i on no es facin distincions entre afiliats i no afiliats. I, sobretot, de classe, que es plantegi la transformació de la societat a través de la lluita contra l'explotació capitalista.

Davant de la iniciativa, presa a la darrera reunió del Secretariat de la Coordinadora General de les Comissions Obreres, de marxar pel camí de la construcció del Sindicat de Comissions Obreres, se'ns planteja, als comunistes, l'exigència de comprendre bé aquest procés i de donar-li suport amb tota la força.

La formulació que feia abans CC.OO. partia d'un procés de ruptura política i sindical que no s'ha donat. L'anàlisi passava per un congres sindical constituent, en la llibertat, on hi participaria tota la classe treballadora i les seves organitzacions sindicals. Avui hem de veure clar que aquest procés serà molt més llarg i més complex. I que es pot crear un buit sindical, que han d'omplir les organitzacions ja existents i les que, de signe més o menys unitari, s'estan creant.

La qüestió és com recollir tota l'experiència de moviment de masses sociopolític, assembleari, unitari, de classe i democràtic, que ha constituït la pràctica sindical de les Comissions Obreres, i de com dotar-la de noves formes organitzatives. Es en aquest sentit que és necessari un ampli debat a través d'assemblees, reunions, enquestes, de tot tipus de discussió des de la base, com a manera de definir aquestes formes organitzatives dintre del

marc, *ja ara*, del camí cap a la constitució del sindicat de les Comissions Obreres. Aquest debat massiu és el que avui hem d'impulsar, sense deixar d'enfortir a tots nivells les Comissions Obreres -a les fàbriques, als rams, a les localitats i a les comarques-, coordinant-les i portant ja al Congrés de les Comissions Obreres, que se celebrarà aquest hivern, la força de milions d'afiliats.

Per aquí passa avui la lluita per la unitat sindical. A partir d'aquesta clarificació, s'ha d'impulsar al màxim la unitat a nivell de fàbrica, on, per les mateixes característiques de la lluita obrera, la pràctica sindical unitària és més possible. Es necessari, per arribar a la unitat d'acció i d'organització, que a cada centre de treball on hi hagi militants de diferents corrents sindicals s'estableixi un procés de discussió i que hi participi el màxim de treballadors.

I, per "dalt", cal impulsar iniciatives d'anar a la formació, a Catalunya, d'organismes com la COS -iniciativa que ja s'ha pres- que facilitin la coordinació de plantejaments i de lluites.

L'instrument essencial que hem d'utilitzar avui a fons és la *celebració del Congrés Nacional de les Comissions Obreres de Catalunya*. Aquest Congrés, els treballs que en la seva preparació es facin, la representativitat que al seu entorn sapiguem crear, el debat que l'ha de precedir, seran la millor forma per avançar cap al Sindicat, de primer a Catalunya i, després, a nivell de tot l'Estat espanyol. Un element fonamental de debat és el document publicat per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya titulat *"El fortalecimiento de Comisiones Obreras"*, la segona part del qual acaba de sortir de la impremta.

Comissions Obreres no renuncia a la lluita per la unitat sindical. El congrés sindical constituent és un objectiu que, en el moment de la ruptura, prendrà nova força. Però en el moment actual, en una situació de fet en la qual la divisió sindical s'ha consolidat, Comissions Obreres va, a través del congrés d'aquest final d'any, a l'enfortiment i a l'extensió de la seva organització per formar la Federació Nacional de Catalunya, lligada a nivell d'Estat al Sindicat de Comissions Unitàries de Treballadors.

A. FERRER
S. ROIG

amnistia de debò!

Al llibre que hi ha a la Fundació Miró de Barcelona, que acull una doble exposició a favor de l'amnistia i en recordança del fill de Cadaquers, assassinat l'any 1939, Carles Rahola, els visitants han expressat, amb noms i cognoms, amb paraules i expressions diverses, un mateix sentiment comú: *amnistia sense exclusions!* El poble és conscient que no hi haurà futur democràtic sense amnistia de veritat. La trista figura dels governants incapaços ni tot just de concedir l'amnistia, que suposaria el salt pacífic a la democràcia, apareix, dia a dia, com el rostre grotesc d'una impostura: només un govern capaç de recollir la voluntat majoritària del poble serà sensible el clam d'amnistia, només qui de veritat és demòcrata lluita a fons per l'amnistia.

Aquests dies, a més, la lluita per l'amnistia ens ha mostrat una altra vessant: els presos de tot l'Estat protesten per les pèssimes condicions de vida a què s'han vist sotmesos, els seus familiars s'entrevisten amb el ministre de Justícia i exigeixen, les associacions d'ex-presos polítics es converteixen en un focus impressionant dels qui saben que sense llibertats, que sense amnistia, subsistiran els errors, els crims político-jurídics del franquisme.

En aquests moments de tensions i de provocacions, cal aferrar-se amb més força que mai a l'eix de mobilització que ens ha marcat l'Assemblea de Catalunya: cal que cada assemblea democràtica, cada entitat, cada fàbrica plantegi aquesta ofensiva destinada a aconseguir una amnistia total i a impedir, ara, els abusos contra els empresonats per un règim il.legítim, que només té la raó de la força, de la revenja, de l'odi.

vida del partit★vida del partit★vida del partit ★vida del partit

SALUTACIÓ D'EN XIRINACS

Al Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

en la clausura de les sessions de treball de la seva Reunió Plenària:

Sortiu de la clandestinitat i voleu esdevenir un partit de masses, avorriu l'elitisme a què us ha forçat un règim feixista i voleu pertànyer al poble i servir i interpretar el desig més autèntic del poble; tanmateix fugiu del dogmatisme i enteneu que el vostre model de societat no és infal.lible i propicieu un pluralisme polític. Per això avui us acompanyen persones invitades provinents de molts altres grups polítics o considerades independents. La vera pau està feta d'elasticitat.

També m'hi volíeu a mi. Un n'estic agraït. Ja sabeu que no puc fer acte físic de presència. Cal demostrar, a un règim sense entranyes i a tots els enlluernats per aquesta mena de règims, que hi ha cadenes molt més fortes que totes les cadenes de ferro del món juntes.

Estic amb vosaltres com tants de presos, exiliats i morts haurien volgut ser-hi presents.

Us desitjo que les vostres sessions de treball siguin ben útils a la resolució tant d'aquells problemes que tenen el seu origen dins de Catalunya com d'aquells altres l'origen dels quals rau més enllà.

I m'agradaria repetir-vos una idea estimada meva:

"Lluitem contra el fort mentre siguem febles

i contra nosaltres mateixos quan siguem forts"

LLUÍS MA. XIRINACS

Barcelona, 1 octubre 1976

SALUTACIÓ DEL PSAN

Als Països Catalans, 30 de setembre de 1976.

Company
Gregori López Raimundo
Secretari General del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT
DE CATALUNYA

Benvolgut company:

El Comitè Executiu del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans amb motiu de la realització del ple del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a la sessió pública del qual ens heu invitat a assistir, vol fer-vos arribar en nom dels militants del nostre Partit una cordial salutació als integrants de la direcció del PSUC i a través d'ella a tots els militants del vostre Partit en complir-se el 40 aniversari de la seva fundació.

Esperem que les conclusions d'aquestes deliberacions que heu portat a terme siguin profitoses per a la lluita comuna de totes aquelles forces obreres i populars en pro del socialisme, així com també ajudin a un reforçament de la tasca unitària en la lluita que tots els demòcrates portem a terme per tal de fer efectiva la ruptura democràtica.

Com a comunistes dels Països Catalans estem segurs que aquesta lluita que portem a terme la classe obrera i altres classes populars catalanes assolirà la victòria final.

El present és de lluita, el futur és nostre!

Rebeu una cordial salutació del

COMITÈ EXECUTIU DEL
PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT
NACIONAL DELS PAÏSOS CATALANS

INFORMACIÓ DEL PLE DEL CC, A BARCELONA

La fotografia mostra un moment de la reunió que es va fer divendres passat, dia 8, per informar a l'organització del Partit a Barcelona del Ple del Comitè Central i dels seus acords. Hi havia dos-cents vint quadres, entre els quals n'hi havia de fàbriques importants com Pegaso, Seat, La Maquinista; de la Universitat, de barris i de sectors professionals. Va informar personalment el nostre secretari general, Gregori López Raimundo, la presència del qual fou saludada amb una llarga ovació, entre l'entusiasme dels assistents. La sala on es va fer aquest acte estava guarnida amb una bandera catalana, una altra del PSUC i una inscripció que deia: "EL PSUC, PER LA RUPTURA". *(Foto "Treball").*

Com treballar amb els documents del CC

Hem començat a editar els materials del recent Ple del Comitè Central. De moment s'està editant -i ja n'hem començat a enviar petites quantitats a les organitzacions- la versió castellana de l'informe del Comitè Executiu, aprovat pel Ple, i estem preparant l'edició en llengua catalana en un opuscle que contindrà també el comunicat i la declaració política del Ple, les intervencions de J.L. López Bulla i Maria D. Calvet sobre el moviment obrer i sobre l'alliberament de la dona respectivament, i la declaració sobre la militància de cristians al Partit que també fou aprovada al Ple.

Dues tasques essencials té el Partit avui, en relació amb aquests materials. Una, és la discussió interna, acurada, dels documents del Ple, assenyaladament de l'informe presentat pel company López Raimundo en nom del Comitè Executiu. S'hi estudia la qüestió que és avui decisiva, la de ruptura contra reforma, que és en realitat la qüestió de com sortir de l'actual caos polític, econòmic i social que podria menar el país a situacions tràgiques. L'altra tasca és fer conèixer les elaboracions polítiques del Comitè Central fora del Partit. Per això cal pensar en una bona difusió dels materials que estem editant. Però no podem deturar-nos en el simple fet de difondre'ls entre les masses. El nostre treball consisteix a fer discussions sobre aquests materials, a comentar-los amb les persones del cercle de relacions de cada militant. La política del PSUC és en aquests documents. Apliquem-la, escampem-la, fem que el nostre poble la conegui i l'accepti.

TRIBUNA DEL PARTIT

QUÈ SÓN I QUÈ PODEN SER ELS PAÏSOS CATALANS

Al moment de tancar l'edició no s'han clausurat les "Jornades de debat sobre els Països Catalans", a les quals dedicarem un espai en el proper número. Publiquem el següent article com a contribuïció al debat.

La polèmica sobre els Països Catalans ocupa -si més no, als diaris i revistes- una part important de l'actualitat política. No hi ha dubte que aquesta expressió -Països Catalans- ha fet fortuna. D'origen relativament recent, utilitzada durant anys en medis estrictament intel.lectuals, ha acabat generalitzant-se i ara és usada normalment per designar el conjunt de terres de llengua i cultura catalanes.

Crec que sempre és bo de replantejar-se els temes, i això, en aquest cas, pot ser especialment útil perquè sovint hem observat, entre els comunistes de Catalunya, una actitud injustificadament defensiva en el debat sobre els Països Catalans.

Fora dels sectors feixistes, pràcticament tothom reconeix avui que els Països Catalans han format històricament i formen ara una comunitat de llengua i de cultura. Els comunistes ens hem comptat entre els impulsors més decidits i entusiastes del Congrés de Cultura Catalana, tant en el primer intent (clandestí) de 1963-64 com en la fase actual (legal), i això pressuposa el reconeixement indiscutible dels Països Catalans com a unitat lingüística i cultural, en tant que espai físic i humà on existeix i es desenvolupa la nostra cultura.

El Congrés de Cultura Catalana vol contribuir al procés, arrelat en la mobilització popular, de recerca de les bases de la pròpia identitat nacional. *"Qui perd els orígens / perd identitat!"* El poble ha fet seus aquests versos de Raimon perquè responen a una de les aspiracions més profundament sentides en la societat catalana, davant la persecució sistemàtica i els intents de desnacionalització i d'etnocidi portats a terme pel franquisme. Per recuperar la identitat, cal recuperar els orígens. I en aquesta lluita, tal com ha escrit Ramon Roig ("Universitat", 11 de maig de 1976), *"a mesura que el País Valencià es 'valencianitzi', Mallorca es 'mallorquinitzi' o el Rosselló es 'rossellonitzi', aflorarà ... la profunda unitat dels Països Catalans"*. Ara bé, cal que tinguem en compte que qualsevol intent unitari entorn als Països Catalans no es pot basar en l'evocació més o menys nostàlgica o folklòrica del passat, sinó que ha de bastir-se sobre un projecte polític de futur que serveixi els interessos dels qui viuen i treballen als Països Catalans. En aquest sentit, la lluita contra la dictadura ha anat forjant una aspiració comuna a la llibertat i a l'autogovern.

En ambients progressistes s'ha objectat, de vegades, que la idea de Països Catalans responia a un projecte imperialista de la gran burgesia de Catalunya. Però aquest és un perill abstracte o, almenys, remot, i invocar-lo ara com si fos greu i immediat és oblidar la realitat de la dependència i la subjecció en què es troben l'economia valenciana i la mallorquina respecte a l'oligarquia financera centralista. D'altra banda, ara com ara, la nostra burgesia, incloent-hi el sector que es presenta com a més "nacionalista" de cara endins, està molt més interessada, segons l'exemple de la Lliga, en "l'Espanya gran", és a dir, en el conjunt de l'Estat espanyol, que representa un mercat molt més important i un projecte polític més ambiciós i tangible que el dels Països Catalans.

En el moment actual, crec que els comunistes hem de saber defugir i criticar dues menes de posicions. En primer lloc, la posició dels qui defensen, de manera apriorística i idealista, que els Països Catalans són, ara ja, una nació, com si, a més de la comunitat de llengua, història i cultura, existís també una consciència nacional única suficientment arrelada (és evident que el grau de consciència col.lectiva és molt diferent en els diversos Països Catalans). Encara més, per la seva coincidència amb les posicions més anticatalanes i reaccionàries, hem de combatre l'actitud dels qui volen esperar passivament que les coses madurin per elles soles. Com a partit d'avantguarda no podem admetre la inactivitat "positivista" que, de fet, accepta l'actual situació d'opressió nacional. Els Països Catalans no són una nació, però ho poden arribar a ser si a les dades objectives (estructurals i històriques) comunes s'hi incorpora, mitjançant el protagonisme de les masses, una consciència col.lectiva única.

La perspectiva democràtica exclou a curt termini qualsevol posició definitiva, i s'insereix dins un procés dinàmic, amb totes les conseqüències que això implica. No seria just afirmar la unitat negant les diferències, ni afirmar les diferències negant la unitat.

Hem d'afirmar el dret del País Valencià i de les Illes Balears a promoure -sense imposicions des de Catalunya- la recuperació de la pròpia identitat col.lectiva. I hem de lluitar perquè aquest procés sigui realitzat sota l'hegemonia de la classe obrera, com a garantia del seu caràcter democràtic i no xovinista i com a pas cap a la construcció d'una societat socialista.

El procés serà inevitablement llarg. Però -tal com diu Ramon Roig- *"si acceptem la unitat cultural dels Països Catalans, per què hem d'excloure l'eventualitat que en un futur més o menys proxim es reconstitueixi una nova confederació catalana, independentment de la forma concreta de lligam que s'estableixi amb la resta de l'Estat espanyol...?"*

Per això, quan s'elabori la futura constitució democràtica de l'Estat espanyol, si no aconseguim que sigui de tipus federal, hem d'obtenir, almenys, que reconegui la possibilitat de la federació entre nacions i regions de l'Estat.

Els comunistes no només hem defensat sempre el dret d'autodeterminació dels pobles. De sempre, també, hem promogut l'apropament i la solidaritat entre els pobles, i amb més motiu ho hem de fer tractant-se de col.lectivitats d'una mateixa cultura. Cal, doncs, que afavorim que les relacions fraternals entre Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears arribin a tenir, sempre que això respongui a la voluntat lliurement expressada dels ciutadans dels Països Catalans, un marc jurídico-polític comú.

XAVIER FOLCH

martorell

MORT DEL COMPANY PERE DIAZ

A l'edat de seixanta-dos anys ha mort, d'un atac cardíac, el nostre company Pere Díaz, *treballador de Ferrocarrils Catalans, que va ésser un dels fundadors del PSUC a Martorell.*

En Pere Díaz va expressar, abans de morir, la seva voluntat d'ésser enterrat amb la bandera del nostre Partit i la senyera catalana. A l'enterrament hi assistiren trescentes persones, entre militants, obrers i veïns, que el volgueren acompanyar fins a l'últim moment portant-lo a les espatlles i lluint clavells vermells.

Aquest era l'últim homenatge a una vida dedicada a la lluita per la llibertat i el socialisme.

J.T.

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA

II conferència

El 3 d'octubre s'ha reunit la II Conferència de la Joventut Comunista de Catalunya. Per haver estat denegat el permís per fer-la legalment ha hagut de ser clandestina.

Hi van assistir tres-cents delegats de més de seixanta localitats de Catalunya. Hi foren presents Angel Ezama, del secretariat polític de la UJCE i Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC. Hi assistiren també diferents organitzacions i moviments de joventut, expressament invitats.

El comunicat de la Conferència assenyala que "durant la reunió hi va haver trenta-set intervencions que, amb les seves aportacions, enriquiren l'informe i les propostes i mostraren la unitat de criteris, l'esperit de superació i la necessitat que la JCC sigui present a tots els nivells en la consecució de la llibertat i dels drets de la joventut catalana."

El comunicat resumeix també els aspectes més importants del debat i en subratlla els següents:

- Rebuig de la reforma Suárez com a via per arribar a la democràcia i reafirmació de la ruptura democràtica com a única alternativa per aconseguir la llibertat i fer possible la solució de les reivindicacions de la joventut catalana.
- Saludar i donar suport al Congrés de la Joventut, amb la necessitat d'estendre aquesta convocatòria a tot arreu i avançar en la seva concreció.
- Consolidació i creació d'organismes unitaris, a cada barri, localitat i comarca, vinculats a la Taula Coordinadora d'Entitats i Moviments Juvenils de Catalunya.
- Avançar decididament en organismes representatius i de masses de la joventut: en el moviment de batxillers i de formació professional i en els drets sindicals de la joventut treballadora i camperola.

Entre els acords adoptats per la Conferència destaquen els de "fer del Progecte del Manifest de la JCC un instrument de debat i lluita per a tota la joventut catalana", *com també el de* "obrir una campanya LINA ÒDENA, sota els lemes de: per una organització nova, de masses i a tot Catalunya; per un "Jove Guàrdia" quinzenal; per una presència pública de la JCC, i amb els objectius d'arribar als 10.000 militants, estendre's a cent-vint pobles i recollir dos milions de pessetes."

El comunicat de la II Conferència acaba dient:

"La comissió elegida per proposar l'elecció dels òrgans de direcció va presentar les següents propostes:

"a) un Comitè Nacional de vuitanta-vuit membres, format pels responsables de les organitzacions més importants i de gairebé la totalitat de les comarques, i pels militants dirigents dels moviments juvenils. La proposta va ser aprovada amb tres vots en contra i quatre abstencions,

"b) un Comitè Executiu, format per: Jordi Jové, Sílvia Carbonell, Josep Ma. Riera, Andreu Mayayo, Domènec Martínez, Francesc Reguant, Josep Palau, Joan Clot, Jordi Castan, Marcel Planelles, Carme Vila, Esteve Juher, Eduard Jiménez, Joan Pellicer, Miquel Gilibert, Pau Morales i Joaquim Fradera. Fou elegit amb tres vots en contra i quatre abstencions,

"c) elecció de Josep Ma. Riera com a secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya. Aprovada amb dos vots en contra i set abstencions.

A la foto de "Treball", Josep Ma.Riera, secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya, elegit a la II Conferència

☆☆☆

"La II Conferència fou clausurada per Pau Morales, que fou elegit president de la reunió, i tot seguit es van cantar *Els Segadors* i *La Internacional*."

treball ja és setmanal

A partir del número que teniu a les mans, "Treball" surt a cada setmana. No cal dir que aquesta decisió no obeeix a cap altra cosa que a la necessitat, que ja no podia esperar més a satisfer-se, de la màxima presència possible de la veu dels comunistes catalans en els esdeveniments polítics actuals, complicats, decisius i vertiginosos. Hem fet servir l'expressió *màxima presència possible*. Es clar que la màxima presència *desitjable*, la que de debò fóra necessària avui, només podria cobrir-la un diari, i amb força fulls; però encara som il.legals, encara hem de compondre, imprimir i distribuir el nostre portaveu central, i les altres publicacions que fem, clandestinament. En aquestes condicions, l'aparició setmanal ja és un esforç considerable i, cal dir-ho, comportarà problemes i dificultats molt grans tant per als aparells d'edició com per a totes les organitzacions del Partit que, per tal de fer profitós l'esforç d'edició, hauran de prendre immediatament mesures per garantir, cada setmana, l'arribada ràpida del "Treball" als lectors. Sense això, de res no servirien els sacrificis personals i econòmics, molt importants, que comporta la nostra sortida setmanal.

La premsa del Partit és un instrument essencial en la batalla política. Avui, quan aquesta batalla es lliura en bona part a través de la premsa, nosaltres, que tenim vocació de legalitat, que estem *sortint a la superfície*, com se sol dir, hem de participar en el debat polític, hem de fer sentir la nostra veu amb força i claredat i ho hem de fer amb la rapidesa, l'agilitat i la precisió que ens exigeixen els esdeveniments. I per a aquesta tasca, la nostra premsa és una eina insubstituïble.

Fem, doncs, una crida a tot el Partit, i especialment als comitès comarcals i locals, perquè posi a to amb les circumstàncies els serveis de propaganda, estafetes, distribuïdors, etc. Fem una crida que es cerquin i es trobin formes d'augmentar la difusió de "Treball" i també de "Mundo Obrero". Hi ha ja experiències de venda al carrer amb molt d'éxit. Però són poques. Cal seguir l'exemple, cal difondre obertament molts exemplars dels nostres periòdics. I no cal oblidar una cosa molt important: *cal vendre'ls*. Les liquidacions de la nostra premsa són encara molt insuficients, i si no les augmentem no podrem editar, i si no editem el nostre treball polític en patirà greument.

Volem demanar, també, opinions sobre el nostre òrgan central. "Treball" és el periòdic de tot el Partit i el seu constant millorament com a eina política pertoca a tots els militants. Els de la redacció ho fem tan bé com sabem i com podem, però ben segur que no sempre encertem. Ajudeu-nos a trobar el camí.